

matiske Litteratur. Forfatterindens og Skuespillerindens*) Kunst har dannet en Menneskeskikkelse, der simpelthen er fuldkommen; der er ikke noget at tage fra eller lægge til: Idealet er naaet. Og Billedet sætter sig ind i Sindene, ikke mindst i Kvindernes og bliver staaende der som hint „mene mene!“ paa Væggen i det østerlandske Kongeslot. — Det er et Indlæg i Kvindesagen, mere veltalende end hundrede Kvindesagsforedrag. —

Naar man nu spørger, hvorfor „Et Sølvbryllup“ har naaet de tyve Opførelser med fuldt Hus, saa bliver Svaret for vort Vedkommende: Først fordi det har den ene mesterlige Type, og saa fordi Nutidens Danmark gaar og længes efter at se sig i Spejl, se sit eget Liv med dets smaa Latterligheder og store Følelser, med dets Tvivl og Spørgsmaal og urolige Tanker, med hele dets ydre Omgivelser paa Scenen. Og vi har faa eller ingen dramatiske Forfattere, der skildrer den højere Middelstands Liv saadan, at den vil kendes ved det. Det er det, Fru Gad har gjort sig til Opgave, og hendes Forsøg derpaa bliver, trods iøjnefaldende Mangler, modtaget med Glæde af det store Publikum.

Var nu Fru Gads Lystspil kun et Stykke Livsskildring, saa var der ikke stort mere at sige om det, end at det var forfejlet paa ét Punkt, mesterligt paa et andet, i det hele ikke særlig fint, ikke særlig dybt — men det er heller ikke fine eller dybe Forhold, det giver sig af med, og Tonen fra en vis Art københavnske Middelstandshjem er godt truffen.

Men det er noget mere; det er et absolut Tendensstykke, og som saadant er det efter vor Mening forfejlet. Dette vil selvfølgelig ikke sige det samme, som at vi er Modstandere af dets Tendens; det er vi ganske vist, men derfor kunde vi meget godt finde Stykket vellykket i en vis Forstand. Som det er, med dets grelle Farver og overdrevne Forhold, har det Stof i sig til en god Farce; var det holdt i den Stil, saa vidste man, hvad der var Skæl, og hvad der var Kærne. Her er man i Vildrede. Det overdrevne, karrikerede fremtræder med Fordring paa at være sandsynligt og sandt, — saaledes naar „Kvindesagsdamen“ er lige ved at faa en Skilsmisse i Stand mellem Ægtefolkene, fordi Manden en Aften er sét i et Variététheater — og dette Misforhold virker, at Satiren slet ikke rammer. „Det er ikke sandt“, siger man.

Stykket er blevet kaldt et Forsvar for „Livsglæden“ mod Kvindesag og Sædelighedspræk.***) Man mindes herved uvilkaarlig Ibsens Ord i „Gengangere“, om den halvstore By, „som ingen Glæde havde at byde paa, men bare Fornøjelser“; thi det, Stykket er et Forsvar for, det er netop Fornøjelserne, Adspredelserne, den gamle Anskuelse, at Mænd har „godt af“ at løbe Hornene af sig, mens de er unge, og blive ved at „more“ sig, naar de er gamle; et Forsvar for „Asfalt“ og „fin-de-siècle.“ Moralen det er det, Stykket er. — Der tales nok store Ord om „den sunde stærke Livsnydelse“, „den unge, frødige Livsglæde“, men vi ser ikke noget til den; — de Glæder, vi hører om og sér, er nærmest i Variétéstilen; det er ogsaa den Art Ting, Elskeren glæder sig til at fortælle sin Brud, naar hun bliver „en klog gift Kone“.

*) Fru Mantzius født Rosenberg.

**) Se Politiken Dec. 1890.